

tilstede en saadan Frihed, at Ministeriet har tiltraadt, og at jeg, saalænge jeg har med det at gjøre, vil tiltræde en saadan Betænkelighed. Vi ville altsaa her give en Lov, hvortil der aldeles ikke i det virkelige Liv har viist sig nogen Trang, fordi man maaskee i et ganske enkelt Tilfælde har stødt paa en administrativ Afgjørelse, som ikke har behaget; det er det alene, der har givet Anledning til Forslaget. Der er ikke Noget, der virkelig foranlediger, at man skulde finde i det kirkelige Liv en Trang til en saadan Lov; Alt gaar meget godt og meget fredeligt af sig selv. Kun der, hvor Afbenyttelsen af Loven af Aft April 1855 har antaget en anden Charakter, har man modsat sig Udførelsen af den Frihed, som er tilstillet i § 1. Der blev af den ærede Landsstingsmand sagt: „Ja, men ligeoverfor en Overskriften af den tilmaalte Virkefreds have vi ikke der Provster, Biskopper og Ministeriet?“ Men jeg skal gjøre opmærksom paa, at den geistlige Virksomhed — og Ingen veed, dette bedre end den ærede Rigsdagsmand, der nu satte sig — er ikke knyttet saaledes til Udførelsen af visse bestemte givne Forretninger, den geistlige Virksomhed, hvor jo for en stor Deel bestaae i at søge de Forvildede og opsøge dem, der ere forstude af alle Andre, og fordi dette ikke skeer, kan man ikke sige, at Nogen har forsømt sin Virksomhed, men det kan man sige, at naar en Mand drager omkring til flere Naboegne og han ved Siden af har en stor Menighed, som er ham betroet, kan det ikke være Andet, end at han maa lade Noget komme de Andre tilgode, som burde komme hans egen Menighed tilgode; det kan man sige, at man ikke kan kalde en saadan Tilstand i og for sig for ønskelig, og jeg anseer ogsaa den kirkelige Bestyrelse berettiget til at skride ind, til at sige, at han ikke maa indlade sig i yderligere Forhold med Folk udenfor hans Sogn. Det anseer jeg for at være i Administrationens gode Ret, men hvis Administrationen gjorde det, saa vilde det, hvorfor egentlig denne Lovbestemmelse er tilstillet, falde bort; der vilde saa ikke være nogen Anledning dertil. Saa vilde den ærede Landsstingsmand maaskee sige: Ja, men saa give vi en Frihed og forhindre Afbenyttelsen deraf. Nei, det gjør man ikke, man giver en Frihed,

og hvor man har Anledning til at troe, at denne Frihed vil misbruges og andre vigtige Hensyn ikke ville fyldestgøres, imøbegaaer man den ved at gjøre andre Rettigheder gjældende derimod. Det er som sagt det, jeg har gjort gjældende og fremdeles maa gjøre gjældende mod det foreliggende Lovforslag. Hvad angaaer § 2 med Hensyn til Begravelser, da er det almindelig anerkjendt, at det kan hænde, om det end staaer i 10 Love, at en Lovbestemmelse dog bliver overseet og tilfidsættes af Bedkommende, som ikke erindrer den eller opfatter den paa en urigtig Maade. Naar Noget er anerkjendt af Administrationen, og denne søger at gjøre det gjældende, saa anseer jeg det for aldeles unødvendigt at ville give Lov derom. Jeg har stemt mod denne Lovs Overgang her til Landsstinget, og dersom jeg her havde Stemme, vilde jeg ogsaa stemme imod den her; hvad den ærede Landsstingsmand har sagt vil, troer jeg, paa ingen Maade tilfredsstille det, der er tilstillet ved denne lille Lov. Han vilde give Frihed med Hensyn til Begravelser, tillade Daab og Bryllupper, men Nadveren og den øvrige Gudsdyrkelse vilde han ikke tilstede; det er nu hans Opfattelse. Jeg veed ikke, hvorfor man, naar man skal tilstede Noget, da ikke skal gaae ind paa det Hele. Men uagtet jeg vilde stemme imod Loven, dersom jeg her havde Stemme, falder det af sig selv, at hvis Thinget skulde nedsette et Udvalg, og dette skulde fremkomme med en Betænkning, skal jeg fremdeles tage under omhyggelig Overveielse, hvad der for mig maatte være Anledning til at gjøre. Saaledes som Sagen nu ligger for, vil jeg ikke finde mig foranlediget til at lade Ministeriet selvstændig sætte den i Bevægelse.

Formanden: Da der er indtegnet Flere, som ønske Ordet, og der ikke er Udflugt til, at denne Sag kan tilendebringes i dette Møde, skal jeg standse hermed for idag.

Jeg skal derefter opgive Dagsordenen for næste Møde imorgen Kl. 2. Den vil være:

1) Fortsættelse af første Behandling af:

Forslag til Lov om Udbidelse af Retten til Kirkers og Kirkegaardes Benyttelse.